

[Jens Frandsen.]

der har ydet en opsparing, der er blevet præmieret. Det har overbevist mig langt stærkere, end når man siger, man kan ikke fremlægge nogen dokumentation for, at det er nyopsparing. Hr. Egon Jensen kan i hvert fald ikke af dette drage nogen som helst konklusion om, at disse ordninger ikke skulle have haft en virkning.

Niels Helveg Petersen: Jeg vil sige til hr. Aksel Larsen, at vi fortsat er af den opfattelse, at kapitalbindingsordningerne var forkerte, og derfor ville være villige til at hjælpe hr. Aksel Larsen i kritik af kapitalbindingsordningerne; såfremt de fortsat eksisterede. Men det, der er sagen med denne opsparingspræmiering, er jo netop også, at den ikke blander sig i det opsparingspræmierende direkte over skattelovgivningen, og det er en afgørende, principiel ændring.

Hr. Aksel Larsen var sikker på, at skattebilletkontrollen i hvert fald nok ikke ville blive udnyttet eller misbrugt. Det er jeg også sikker på. Men jeg er også sikker på, at tro og love-erklæringerne ikke vil blive det. Jeg tror, at med de forventninger om hæderlighed i den danske befolkning, som vi har grund til at have, vil disse tro og love-erklæringer ikke blive misbrugt.

Og så kan jeg ikke lade være med til sidst at sige til hr. Aksel Larsen, at han jo allerførst skildrede, hvorledes denne ordning ville blive misbrugt, og så sluttede med at sige, at den ikke vil blive brugt. Begge dele kan ikke være rigtigt.

Aksel Larsen: Enten har jeg udtrykt mig meget uklart — det kan jo ske — eller også har hr. Niels Helveg Petersen ikke hørt efter. Jeg sagde ikke, at den ikke ville blive brugt. Jeg sagde, at den ville nok ikke blive brugt så meget, og det kan i hvert fald være en beskeden trøst for os, som er modstandere af den. I øvrigt tror jeg nok, den vil blive misbrugt, og hvad angår det med tro og love-erklæring, kan man jo godt have det, men det afhænger jo nu af kontrollen.

I den forbindelse må jeg minde om, at hr. Jens Frandsen har sagt, at han tror nu nok ikke, at den danske befolkning skriver under på noget, som ikke er rigtigt. Så gad jeg vide, hvorfor der er så mange af

dem, der udfylder selvangivelser, der skal til torskogilde; og mange flere, der burde skulle til torskogilde; hvis det er sådan, at man kun skriver under på noget, som er helt hug- og stikfast. Men lad nu det være.

Når jeg gik herop, var det i grunden for at sige et par ord til finansministeren, som forkynder: uden opsparing ingen kapitaldannelse. Det er en så evig og evindelig sandhed, at den virkelig trængte til at blive sagt. Men hvori består opsparing i det, man kalder et moderne samfund? I, at folk lægger 5 øre i tallerkenrækken eller sætter 100 kr. i sparekassen eller tegner en livsforsikring? Aldeles ikke. Naturligvis, alle disse små bitte bække kan jo også efterhånden danne en lidt større bæk og måske en å, men ikke nogen flod. Nej, den væsentlige del, den altovervejende del, af opsparingen i det samfund, vi lever i, besørges af erhvervslivet, idet man ud af det overskud eller den merværdi, der findes, sparer op gennem henlæggelser osv. til nyinvesteringer. Der foregår det.

Dernæst er der den offentlige opsparing, og så kommer til allersidst som den mindste faktor det, jeg vil foretrække at kalde ikke den private opsparing — for det private erhvervslivs opsparing over virksomheden er naturligvis også en privat opsparing — men den personlige opsparing. Det er jo den, man taler om at begunstige her, og dér har jeg sagt: man må ikke overdimensionere dette og påstå, at dette er vejen ud af vanskelighederne osv., for det er faktisk så uendelig lidt.

Hvis der stadig væk skulle være tvivl om det — men jeg er sikker på, at finansministeren i virkeligheden er enig med mig — kunne jeg tænke mig at foreslå finansministeren, at han lader undersøge og finde frem til materiale om de forskellige opsparingsfaktorer her i samfundet, hvor meget de giver, hvor meget de har givet osv. Jeg er sikker på, at tallene nok skal bekræfte den fremstilling, jeg er kommet med her.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at man kunne jo gøre noget andet. Man kunne undersøge, om det ikke var muligt, enten ved hjælp af Nationalbanken eller regeringen eller eventuelt ved lov, at sørge for, at der var et mindre svælg mellem bankernes indlånsrente og udlånsrente. Jeg har fornemmelsen af, at dér er afstanden for stor, og at ban-